

ВІДГУК

**офіційного опонента доктора мистецтвознавства, професора
Кияновської Любові Олександрівни на дисертаційну роботу
Обух Людмили Василівни «Менеджмент академічної музики в
соціокультурному просторі України (кінець ХХ – початок ХХІ століть)», на
здобуття наукового ступеня доктора мистецтвознавства за спеціальністю
26.00.01 – Теорія та історія культури (мистецтвознавство).**

1. Актуальність теми дослідження та її зв'язок із науковими програмами.

Академічна музика в Україні в останні десятиріччя стикнулася з багатьма суспільними викликами і проблемами, що походять не стільки від браку високого художнього рівня чи професійності підготовки (з цього боку якраз вітчизняні композитори і виконавці виявляють себе на найвищому світовому рівні) скільки від недолугих, застарілих методів її поширення в суспільстві. Пострадянський, постколоніальний синдром все ще тяжіє над інтелектуально-духовною сферою соціуму, і до того часу, доки його не подолаємо, годі чекати серйозних позитивних зрушень. Адже довший час українська культура фігурувала як маргінальне явище, набуваючи значення лише за посередництва колонізаторів, а культурна діяльність суворо ієрархізувалась, внаслідок чого культурний доробок Росії завжди експонувався як вартісніший, вищий, досконаліший за мистецькі досягнення завойованих народів.

Одним із реальних шляхів утвердження української музичної культури в суспільній свідомості як потужного чинника впливу на формування національної

ідентичності, а водночас – гідного репрезентанта України в світовому мистецькому просторі є правильно організований і продуманий менеджмент.

Саме тому зараз йдеться не тільки про заповнення «білих плям», як про «перезапуск» історичного досвіду відповідно до вимог новітнього часу, хоча це само по собі складне і багатовимірне завдання. Для його вирішення доцільне, відповідне духові часу і місця впровадження механізмів музичного менеджменту є важливим науковим завданням, що обумовлює актуальність та мету дисертаційного дослідження Людмили Василівни Обух. Мета дисертаційної роботи полягає у теоретико-методологічному обґрунтуванні системного й багаторівневого явища музичного менеджменту академічної музики в Україні та практики його реалізації на межі ХХ–ХХІ століть.

Наукові результати і висновки дисертаційного дослідження є складовою частиною науково-дослідних робіт Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника та Житомирського державного університету імені Івана Франка, результати якої були використані при розробці державних бюджетних тематиках університетів:

– «Актуальні питання культурології: теорія та історія культури» (державний реєстраційний номер 0117U004571): Етап 1. Менеджмент музичної культури: джерелознавчі та методологічні засади (2019) – авторкою визначено джерелознавчі та методологічні засади менеджменту музичної культури. Етап 2. Інституалізація менеджменту академічної музики в Україні кінця ХХ – початку ХХІ століть (2020) – вивчено питання існуючої системи культурно-музичної організації, а також здійснено пошук нових шляхів її формування в умовах динамічних внутрішніх та зовнішніх глобалізаційних змін на межі двох століть. Етап 3. Арт-менеджер – ключовий елемент комунікативного простору культурної індустрії та Event-менеджмент та PR академічної музики (2021) – вивчено успішну діяльність митців і культурно-громадських діячів у сфері академічної музики, розглянуто умови формування професійних арт-менеджерів у освітньому середовищі держави на сучасному етапі доповнення понятійного апарату та

відслідкування ситуацій екстраполяції засобів економічного менеджменту в сферу культури і мистецтва для підтвердження ефективності політики успішної кооперації академічної музичної культури і грошей на державному рівні.

– «Теорія і практика мистецької освіти» (державний реєстраційний номер 0112U00268): Етап 1. Теоретико-методологічні засади мистецької освіти (2020) – авторкою узагальнені теоретико-методологічні напрацювання та досліджено провідний освітологічний досвід у сфері мистецької освіти. Етап 2. Дослідження окремих аспектів менеджменту мистецької освіти (2021) – авторкою проаналізовані загальні особливості та процес функціонування закладів мистецької освіти та освітніх установ, де реалізуються мистецькі програми;

– «Мистецька освіта України в світовому соціокультурному просторі: тяглість традицій та інновації» (державний реєстраційний номер 0122U200109): Етап 1. Мистецькі проекти та практика їх реалізації в умовах соціокультурних змін (2022) – авторкою досліджено глобалізаційні процеси та їхній вплив на академічне музичне мистецтво; висвітлені культурно-мистецькі події в умовах соціокультурних змін та дистанційної освіти.

2. Ступінь обґрунтованості наукових положень, висновків і рекомендацій, сформульованих у дисертації, їх достовірність.

Наукові положення, висновки та рекомендації, що представлені в дисертації та виносяться на захист є теоретично обґрунтованими та практично підтверджені. Проведений аналіз дисертаційного дослідження демонструє високий рівень розробки концепту «менеджмент академічної музики» як наукового напрямку міждисциплінарного гуманітарного простору.

Авторкою оброблено та критично проаналізовано значний перелік наукових праць вітчизняних та закордонних авторів за темою дослідження. Чітко і зрозуміло сформовані об'єкт, предмет, мета та завдання дослідження, вирішення яких дозволило отримати нові наукові положення та результати. Обґрунтування отриманих в дисертації результатів базується на використанні сукупності методів та підходів наукового дослідження: культурологічному, соціокультурному,

міждисциплінарному, синергетичному, діяльнісному, економічному, програмно-цільовому, інформаційному; поєднанні історико-діалектичного, історико-системного, порівняльного та мистецтвознавчого принципів аналізу, теоретичних і практичних аспектів вивчення явища менеджменту академічного музичного мистецтва в Україні (джерелознавчому, історико-культурологічному, соціокультурному й історико-біографічному). Комплекс методів універсального, загальнонаукового та специфічного характеру зумовлено потребою синтезу різновекторних напрямів процесу становлення музичного менеджменту як науки в Україні на межі століть і спрямована на забезпечення перспективи наукового осмислення цього явища в соціокультурній проекції XXI-го століття.

Відсутність порушення академічної доброчесності.

Результати перевірки роботи, аналізу публікацій здобувача, аналізу тексту дисертаційного дослідження та використання автором джерел, свідчать про відсутність порушення академічної доброчесності автором дисертаційного дослідження.

Дисертація є логічно структурованою та містить анотацію, вступ, 4 розділи, висновки, список використаних джерел, додатки.

У вступі обґрунтовано актуальність теми дисертаційної роботи, сформульовано мету, завдання, об'єкт, предмет дослідження, а також наукову новизну, практичне значення одержаних результатів, повідомлено про їх апробацію та публікацію.

У першому розділі «**Менеджмент музичної культури: джерелознавчі, методологічні та мистецтвознавчі засади**» здійснено розгляд становлення та розвитку менеджменту як науки, окреслено динаміку його соціокультурної прогресії, більшою мірою зумовлену глобалізаційними світовими тенденціями. Дисертантка зосередила увагу на комплексному дослідженні історичних процесів становлення та розвитку менеджменту музичної культури як наукової дисципліни, завдяки чому виявляє певні загальні світові та вітчизняні тенденції у цій площині. Цінним науковим здобутком є проведена систематизація

законодавчої бази України стосовно реалізації державної політики в культурній сфері, а також детальний огляд методів, прийомів і технологій менеджменту як інструментів управління, при допомозі яких можна не лише підвищити, а й укріпити її культуру.

У другому розділі **«Інституалізація менеджменту академічної музики в Україні кінця ХХ – початку ХХІ століть»** здійснений аналіз інституційного й організаційно-правового забезпечення органів державного управління сферою музичної культури, внаслідок якого доводиться необхідність розробки сучасної моделі управління, розглядаючи її в структурному, функціональному та управлінському аспектах. Наголошується важливість мережі музичної інфраструктури на початку ХХІ століття, яка залежить від взаємозв'язку державних рівнів управління та функціональних областей філармонійних установ. До системи музичної інфраструктури, як необхідної зв'язуючої ланки між академічною музикою та менеджментом, дисертантка зараховує також заклади музичної освіти, як необхідної ланки, через яку кожне суспільство відтворює себе. Тому вона осмислюється у дослідженні як соціальне й культурне явище, що є вагомим чинником суспільної еволюції.

У третьому розділі **«Арт-менеджер – ключовий елемент комунікативного простору культурно-мистецької індустрії»** визначається суперечність у діяльній парадигмі середовища, яке формує споживача, і середовища, в якому формуються дистриб'ютори мистецтва. На цій основі пропонується концепція успішності підприємницької діяльності у сфері академічної музики в Україні, можливої, на думку дисертантки, за трьох умов: підняття рівня життя населення, підняття рівня культури населення, уніфікація підготовки культурних менеджерів. У розділі осмислено організаційні здобутки провідних українських митців, як творчих лідерів, характерними ознаками яких є багатогранність, цілеспрямованість, комунікаційний таланти, виявлені передумови їх продуктивності в управлінні культурно-мистецькою сферою через вироблені ними унікальні стратегії, спрямовані на довготривалий результат. Взявши за

основу їх особисті та професійні якості, визначено та запропоновано такі моделі арт-менеджерів культурної індустрії як музикант-комунікатор міжнародного рівня, творчий лідер та стратег-функціонер. Розглянута діяльність сучасних продюсерів-митців у галузі академічної музики.

У четвертому розділі «Event-менджмент і PR академічної музики» докладно обґрунтовано і на численних прикладах представлено поняття «музичний проєкт академічного мистецтва». Це явище в межах музичного менеджменту розглядається як неповторюване поетапне організування резонансних заходів академічного музичного мистецтва загальнонаціонального чи локального (місцевого) масштабу. Уточнюється також його завдання як виду комунікаційної програми в системі стратегічного процесу функціонального менеджменту з метою залучення його в якості механізму позитивної соціальної дії. Авторка класифікує його за взаємопов'язаними та взаємодоповнюваними критеріями (здумом, обсягом, перспективою) та ознаками (актуальність, мотивація, талант виконавців і менеджерів).

3. Наукова новизна отриманих результатів, що представлені в дисертації та рефераті.

Наукова новизна отриманих результатів, що представлені в дисертації та рефераті, полягає в розробці цілісної концепції музичного менеджменту академічної музики як соціокультурного феномена, визначенні та характеристиці його структури, апробації методології його дослідження. Найбільш важливі результати дослідження, що містять елементи наукової новизни, полягають у такому:

- Обґрунтування культурно-музичної діяльності як особливого виду суспільно-естетичної практики, пов'язаної зі сприйняттям, створенням та розповсюдженням творів музичного мистецтва, що здатна не лише відображати, а й формувати свідомість та ціннісні орієнтири людського

буття, що підтверджено низкою конкретних прикладів з практики українського музичного життя (с. 48–73);

- Вивчено та проілюстровано численними прикладами культурну політику та форми державної підтримки академічного музичного мистецтва що набуває особливого значення як важлива передумова успішного здійснення музичного менеджменту. Розглянуто і встановлено найбільш продуктивні форми взаємодії уряду з культурним сектором, обґрунтовано економічні та репутаційні переваги її успішного здійснення (с. 73–93);
- Запропоновано інноваційні пропозиції щодо вивчення та розуміння моделі менеджменту академічної музики та відповідних їй бізнес-інструментів як певних механізмів, здійснено теоретико-методологічний огляд оптимальних форм, які сприятимуть формуванню управлінського процесу у цій галузі та координації його у ефективному практичному вимірі (с. 95–102);
- Здійснено критичну аналітику реально існуючих механізмів діяльності державних та місцевих органів влади у системі менеджменту музичної культури, на яких покладається найбільша відповідальність за виробництво, адміністрування, підприємництво й інтегрування у сфері функціонування академічної музики (с. 115–123);
- Розглянуто та узагальнено проблематику інституалізації менеджменту академічної музики крізь призму наявної музичної інфраструктури в державі, до якої віднесено музичні інституції – оперні та музично-драматичні театри, філармонії, концертні приміщення мистецьких навчальних закладів, музичних видавництв, товариств та інших культурних локацій. Базовими інфраструктурами для належного функціонування жанрового розмаїття творчості композиторів залишаються опери та філармонії, з яких дисертантка розглядає лише філармонії. Здійснено диференціацію менеджменту філармоній як

лінійного з *централізованим* (Київ, Харків), *змішаним* (Одеса, Житомир) та *децентралізованим* (Львів) *типом управління*. (с. 124–146);

- Проаналізовано роль професійних об'єднань, сучасних наукових центрів, мистецьких агенцій і громадських організацій у розвитку міжкультурних комунікативних процесів на різних рівнях академічного музичного життя на сучасному етапі (с. 147–164);
- Визначено місце в системі менеджменту академічної музичної культури України мистецьких навчальних закладів, як початкового етапу становлення менеджменту академічної музики (с. 165–179);
- Розроблено концепцію типів управлінця «лідер-мистець», на прикладі низки яскравих особистостей розкрито суть мистецького лідерства і зазначено передумови ефективності імплементації творчого індивідуума митця-лідера в систему управління культурною сферою (с. 182–238).
- Аргументовано необхідність нових парадигм менеджменту на прикладі event-менеджменту та механізмів public relation, як тригерів змін основних стереотипів принципів управління в усіх сферах буття академічної музики (с. 240–296).

4. Повнота викладення у відкритому друку наукових положень дисертації.

Публікації основних положень дисертаційної роботи висвітлені в індивідуальній монографії (обсяг – 26,74 др. арк.), розділах 2-х монографій у співавторстві, 4-х статтях у журналах, що індексуються в міжнародній базі Web of Science, 12-ти одноосібних наукових статтях у фахових виданнях категорії «Б», що входять до переліку МОН України з мистецтвознавства та культурології, 5-ти одноосібних статтях у наукових виданнях зарубіжних країн, а також у 24-ох публікаціях в інших наукових збірниках України й зарубіжних країн, статтях і тезах за результатами наукових конференцій українською та іноземними мовами,

5-ти авторських свідоцтвах. Назва й зміст публікацій повністю розкривають основні положення дисертації.

Основні результати дослідження апробовано на міжнародних та всеукраїнських науково-практичних конференціях, а саме на:

✓ Міжнародних науково-практичних конференціях, конгресах, семінарах: «Професійна мистецька освіта і художня культура: виклики XXI століття» (Київ, 2017–2018), «Мистецька освіта в європейському соціокультурному просторі XXI століття» (Мукачево, 2017), «Мистецька освіта XXI століття: виклики сьогодення» (Кропивницький, 2017), «Музичне мистецтво XXI століття – історія, теорія, практика» (Дрогобич, 2018), «Україна. Європа. Світ. Історія та імена в культурно-мистецьких рефлексіях» (Київ, 2018), «Культурні домінанти в реаліях XXI століття» (Рівне, 2018), «Діяльність продюсера в культурно-мистецькому просторі XXI століття» (Київ, 2018–2022), «Сучасний рух науки» (Дніпро, 2019), «ICT use and innovative work practices [INBIE-NET_2019]» (Ченстохова, Республіка Польща, 2019), «На пограниччі культур і народів» (Сянок, Республіка Польща, 2019), Конгресі на відзначення 100-літнього ювілею Станіслава Монюшка (Гданськ, Республіка Польща, 2019), «Development of modern technologies and scientific potential of the world» (Лондон, Великобританія, 2019), «Європейський культурний простір і українські перспективи» (Рівне, 2019), «Проблеми та перспективи реалізації та впровадження міждисциплінарних наукових досягнень» (Київ, 2020), «Theoretical and empirical scientific research: concept and trends» (Оксфорд, Великобританія, 2020); «Українське мистецтво, культура, освіта: актуальні проблеми, тенденції та перспективи розвитку» (Івано-Франківськ, 2021); «Мистецька освіта в умовах сучасного світу» (Харків, 2022);

✓ всеукраїнських науково-практичних конференціях, семінарах, круглих столах: «Україна-Ватикан: контекст конфесійних ідентичностей і релігійних трансформацій у світі та Україні» (Івано-Франківськ, 2019), «Мистецька освітня галузь: методика, технології» (Миколаїв, 2019–2022), «Мистецька освіта в Україні: проблеми та інновації» (Житомир, 2021); «Діалог культур у

полікультурному просторі сучасності» (Київ, 2021); «Хорове мистецтво в контексті розвитку української культури ХІХ–ХХІ століть» (Львів, 2021); «Українське сценічне мистецтво: актуальність питань інтеграції в світовий культурно-мистецький простір ХХІ сторіччя» (Івано-Франківськ, 2022); «Естрадно-вокальне мистецтво: історія, теорія, практика» (Івано-Франківськ, 2022);

✓ звітних наукових конференціях викладачів Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника (2017–2020);

✓ а також як члена оргкомітету конкурсів, фестивалів, організатора й учасника концертів, мистецьких подій, у безпосередній освітянській практично-педагогічній, виконавській і музично-громадській діяльності.

Підсумовуючи усе вищесказане, можна констатувати, що оприлюднення винесених на захист положень наукової новизни та результатів дисертаційного дослідження Обух Л. В. у відкритому друці здійснено із врахуванням вимог МОН України у повній мірі.

5. Практичне значення й впровадження результатів дослідження.

Основні практичні розробки та науково-методичні рекомендації, представлені здобувачем у дисертації, впроваджено у діяльність: Управління культури, національностей та релігій Івано-Франківської обласної державної адміністрації, що дало можливість створити методологічне підґрунтя до формування стратегії управління культурно-мистецькою сферою при опрацюванні гіпотетичних сценаріїв розвитку регіонального культурного середовища; висвітлення досвіду управлінської діяльності деяких установ культури області сприяє їх популяризації в Україні та за її межами, стимулює покращення їхньої роботи (довідка № 01/008-003/054 від 25.01.2023 р.); Житомирської міської ради при виконанні Комплексної цільової програми «Культурний простір Житомирської об'єднаної територіальної громади на 2021–2023 роки» у складі робочої групи з підготовки та проведення свята «Великдень

у Житомирі» (Розпорядження міського голови та додаток до розпорядження № 71 від 28.01.2022 р.); Івано-Франківської обласної філармонії імені Іри Маланюк, де було визначено загальні тенденції становлення та динаміки розвитку професійного академічного мистецтва на Прикарпатті (довідка № 79 а від 31.08.2020 р.). Основні наукові положення та результати, сформульовані у дисертації, апробовані та використовуються у освітньому процесі Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника (довідка № 01-23/09 від 25.01.2023 р.) та Житомирського державного університету імені Івана Франка (довідка № 140/01 від 26.01.2023 р.) при проведенні лекцій і практичних занять з курсів «Менеджмент культури і мистецтва», «Менеджмент масових свят», «Основи організації у сфері культури і мистецтва», а також організаційно-творчій роботі.

6. Оцінка мови і стилю дисертації, відповідність дисертації паспорту спеціальності та змісту реферату, вимогам МОН України.

Текст дисертаційної роботи Обух Людмили Василівни викладено науковим стилем, з належним рівнем володіння українською мовою. Дисертація виконана на достатньому науковому рівні, є самостійно виконаною роботою та має цілісний, завершений характер.

Дисертація чітко та логічно структурована та складається з анотації, вступу, чотирьох розділів, загальних висновків, додатків та списку використаних джерел, що викладені на 489 сторінках, у т. ч. основний текст займає 303 сторінки.

Представлена робота відповідає паспорту спеціальності 26.00.01 – Теорія та історія культури (мистецтвознавство). В рефераті в повній мірі відображено зміст дисертації та основні положення й результати, отримані під час дослідження. За обсягом та оформленням реферат відповідає вимогам Міністерства освіти і науки України.

7. Дискусійні положення та зауваження.

Оцінюючи представлену дисертаційну роботу в цілому позитивно і спеціально підкреслюючи надзвичайно важливий сенс створеного пані Обух сукупного образу української академічної музичної культури на сучасному етапі та стану менеджменту у цій сфері, слід відмітити деякі дискусійні положення та зауваження:

1. З кола категорій і понять, які дисертантка відносить до смислового поля менеджменту академічної музики, даремно випало поняття «бренду». Однак вважаю, що воно є вельми важливим і своєчасним, у світовій практиці брендування культури використовується вже доволі давно, але й в Україні в 2022 р. Міністерство культури та інформаційної політики спільно з Державним агентством України з питань мистецтва та мистецької освіти та партнерами запустили об'єднаний бренд української культури у світі Ukraine Now and Forever.
2. Слушно визначаючи важливу роль у просуванні серйозного музичного продукту мистецьких об'єднань і громадських організацій, пані Обух не згадала організацій і об'єднань т. зв. «меморіального» змісту: музеїв видатних композиторів і музикантів, товариств та фондів їх імені. Можу зрозуміти причину, чому дисертантка поминула ці осередки: в Україні: на відміну від більшості країн світу, культура пам'яті в нашій державі знаходиться в жалюгідному стані – досить лише порівняти музей Шопена у Варшаві, музей Гріга в Осло, музей Вагнера в Байройті і стан музею Лисенка у Києві (не згадуючи вже про практично зруйнований будинок його народження у Гриньках на Полтавщині), а також відсутність музеїв і пам'ятних місць багатьох інших видатних представників української музичної культури. Та й ті, які були побудовані і відкриті, з точки зору успішності своїх менеджерських і маркетингових функцій не витримують жодної критики. Те саме торкається іменних товариств, присвячених композиторам: в Україні є Товариство Моцарта, товариство Гріга, Шопена, Вагнера – але немає товариств Лисенка, Бортнянського, Леонтовича чи

Людкевича. Це, безперечно, прояв постколоніального синдрому культурної свідомості, аналіз якого не входив у завдання рецензованого дослідження, але дисертантка мала би про нього принаймні згадати.

3. В продовження попереднього зауваження пропонувала би пані Обух критично підсумувати зроблену нею надзвичайно важливу аналітику і висловити свою оцінку значній численності російсько-радянських маркерів музичної культури у номінаціях культурних інституцій, конкурсів та фестивалів, організації івентів та PR-кампаній в багатьох регіонах України. Водночас у цих регіональних культурних центрах поминаються імена видатних діячів національної культури, внаслідок чого якраз і утворюється той меншовартісний сукупний суспільний образ українського музичного мистецтва, на подолання якого і спрямовані (чи принаймні повинні бути спрямовані) зусилля креативних менеджерів та відповідних інституцій. Ніхто не ставить під сумнів великий талант і колосальні мистецькі досягнення П. Чайковського, Г. Нейгауза, С. Ріхтера, Е. Гілельса чи Л. Когана та інших музикантів, яким присвячуються конкурси, фестивалі та іменами яких називаються музичні установи. Але слід чітко розуміти, що вони ніяким чином не стосувались української музичної культури і попри всі проблемні стосунки з владою були представниками радянської музичної еліти і утверджували її престиж у світовому просторі. Тому те, що у Винниці проводиться Міжнародний музичний фестиваль класичної музики імені П. І. Чайковського та Н. фон Мекк, але не проводиться фестиваль ім. М. Леонтовича, що у Кропивницькому відбувається Всеукраїнський конкурс юних піаністів пам'яті Генріха Нейгауза, але ніде і ніяк не згадується Петро Ніщинський, який співпрацював з театром корифеїв неподалік на хуторі «Надія», що у Житомирі В. Косенко програв С. Ріхтеру у номінації на патрона місцевої філармонії та десятки аналогічних прикладів, яскраво свідчить про надто сильну позицію радянської системи цінностей в українському суспільстві, навіть у колах інтелігенції. Які

маркетингові ходи, форми PR-кампаній та інші форми суспільного впливу пропонує організувати дисертантка для подолання цієї вкрай небажаної спадщини радянського минулого?

4. У реконструкції сучасної ситуації української академічної музики та відповідно формулювання гіпотези механізмів успішного менеджменту у цій царині необхідно було би скористатись вже існуючими результатами соціологічних опитувань (хоча б регулярно організовуваних рейтингів «Сто великих українців»), а також провести кілька власних специфікованих опитувань у обраних соціальних групах та вікових, регіональних, професійних аудиторіях. Такий матеріал увиразнив би реальний ККД інституцій, через які транслюється академічна музика, заходів, які організовуються для виконання і популяризації академічної музики, визначив би продуктивність сукупної інфраструктури в утвердженні національної музики як для самого українського суспільства, так і для її репрезентації на світових сценах.

8. Загальна оцінка дисертації та її відповідність встановленим вимогам.

В цілому слід зазначити, що дисертація Обух Людмили Василівни виконана самостійно на актуальну тему та має завершений характер. Тема розкрита в повному обсязі відповідно до мети та завдань дослідження, що дозволило отримати нові теоретико-методологічні положення, концептуальні та методичні засади менеджменту академічної музики.

Результати, отримані автором самостійно, обґрунтовані із використанням сукупності нових методів. В рефераті дисертації відображено основні положення та зміст роботи.

Дисертаційне дослідження повною мірою відповідає паспорту спеціальності 26.00.01 – Теорія та історія культури (мистецтвознавство). Все вищезазначене дозволяє стверджувати, що дисертаційне дослідження Обух Людмили Василівни «Менеджмент академічної музики в соціокультурному просторі України (кінець

XX – початок XXI століть)» відповідає вимогам «Порядку присудження (позбавлення) наукових ступенів», затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 17.11.2021 р. № 1107, а її авторка заслуговує присвоєння наукового ступеня доктора мистецтвознавства за спеціальністю 26.00.01 – Теорія та історія культури (мистецтвознавство).

Офіційний опонент:

завідувачка кафедри історії музики,

Львівської національної музичної академії ім. М. Лисенка

доктор мистецтвознавства, професор

Любов КИЯНОВСЬКА

